

for de paagældende Tjenestemænd selv. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Statsminister, om Ministeriet agter at følge denne Henstilling fra Sparekommissionen og i den nærmeste Fremtid gøre Skridt til dens Virkeliggørelse.

Jeg vil dernæst gerne gøre et Par Bemærkninger om den Ordning, der er gennemført for Centraladministrationen. Man kan vel nok sige, at naar Centraladministrationens Forhold blev taget op til Behandling i den store Sparekommission, efter at de i Løbet af 2—3 Aar havde været til Behandling i to Kommissioner, skyldes det ikke mindst, at Kommissionen maatte erkende, at de Bestemmelser, der var fastsat i det af Statsministeriet under 26. Januar 1920 udstedte Regulativ, ikke i de forløbne to Aar fuldt og helt var blevet fulgt hverken efter deres Aand eller efter deres Mening. I den Henseende maa jeg sige, at det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg gjorde sig skyldig i en Fejltagelse. Det syntes nemlig, som om han var af den Opfattelse, at de Bestemmelser, der var tænkt gennemført for Centraladministrationen, i sin Tid var blevet gennemført alt for skematisk, paa samme Maade som det ærede Medlem mente, det i det hele var Tilfældet med den Ordning, der gennemførtes i Etaterne. Nej, det, der her har foreligget, har i Virkeligheden været det, at det, der blev indført i Henhold til Statsministeriets Regulativ, ikke er blevet gennemført i Praksis i de forløbne to Aar. Det er klart, at naar Centraladministrationens Forhold blev taget op til fornyet Overvejelse i den store Sparekommission, kunde det ikke gaa af uden adskillige Dønninger, som det maaske sig hør og bør, naar man søger at reformere overfor en Institution, der har saa ærværdige Traditioner som den røde Bygning. Jeg maa i det hele taget sige, at det gjorde et ikke lidet oplivende Indtryk paa den, der var den Bevægelse, der saaledes opstod, paa lidt nærmere Hold, Gang paa Gang at blive Vidne til, at mange Mennesker, ikke mindst de yngre Embedsmænd i den røde Bygning, som man ellers ofte havde hørt tale om den Ulykke, der skete for Landet ved Indførelsen af 8 Timers Arbejdstiden i Etaterne, nu nærmest syntes at hædle til den Opfattelse, at Verdens Ende var nær, hvis 6 Timers Kontortid skulde gøres effektiv for dem selv. Hvad jeg her siger, gælder ikke paa nogen Maade Ministerforeningens Formand, som var Medlem af Sparekommissionen, tvært-

imod maa man sikkert sige, at han til enhver Tid viste megen Forstaaelse af de lavere stillede Tjenestemænds Kaar. Det er imidlertid klart, at Arbejdet i Centraladministrationen er af en saadan Art, at man i høj Grad maa forlange, at det ikke snæres ind i en Spændetrøje, og vi vil fra vor Side altid vide at vurdere Betydningen af, at dette ikke sker. Netop fordi dette ikke maa ske, har det været nødvendigt at gøre adskillige Undtagelser fra den Hovedregel, der gennemføres for Centraladministrationens Kontortid, hvilke Undtagelser er blevet yderligere forøget gennem det Lovforslag, som Statsministeren her har forelagt. Jeg har i Sparekommissionens Betænkning udtalt nogen Betænkkelighed ved Karakteren af en af de Undtagelser, der her søges gennemført, nemlig den, at enhver Sekretær eller Fuldmægtig i Centraladministrationen, som er juridisk Medhjælper paa et Sagførerkontor, alene i Kraft deraf skal have sin Kontortid nedsat til 5 Timer. Jeg hører i det hele taget til dem, der tror, at man i nogen Grad overvurderer den Betydning for Centraladministrationen, Statens Administration overhovedet, som kan tillægges dette, at ministerielle Embedsmænd har en særlig sagførermæssig Uddannelse. Naar undtages Justitsministeriet, er jeg af den Opfattelse, at Betydningen af denne Uddannelse i høj Grad overdrives, og i hvert Fald er jeg bange for, at den Ordning, der her søges gennemført, efterhaanden vil skabe ikke ringe Utilfredshed blandt Centraladministrationens Tjenestemænd. Det kan jo ikke nægtes, at mangfoldige andre Bibeskæftigelser kan være af lige saa stor Betydning, uddannelsesmæssig set, for Centraladministrationens Virksomhed som dette at være ansat paa et Sagførerkontor, og jeg tror, at naar det i Praksis i nogen Tid har været saaledes, at enhver, der blot faar Ansættelse paa Sagførerkontor, i samme Øjeblik skal have sin Kontortid nedsat med en Time, vil dette Forhold give Anledning til Utilfredshed hos de Tjenestemænd, som ikke har denne Bibeskæftigelse, og som derfor ikke har opnaaet en saadan Begunstigelse. Og hvad vil dette Forhold i øvrigt føre til? Det vil selvfølgelig føre til, at de unge Tjenestemænd i højere Grad end hidtil vil søge Sagførerbeskæftigelse, der vil derigennem skabes et større Udbud af unge ministerielle Embedsmænd, som søger Ansættelse hos Sagførerne, og hvad betyder et saadant større Udbud? Ja, det betyder her, som overalt, at denne Arbejds-kraft bliver billigere, med andre Ord, der